

Uitsterfbeeld woonwagenkampen in Nederland legitiem?

R.I. Dijkstra

Public Interest Litigation Project

Begeleidsters: Dr. J. Emaus & L. Huijbers

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1: Inleiding

1. Probleemstelsels
2. Definities
3. Nederlands beleid
4. Potentiele rechten in het geding
5. Methodologie

Hoofdstuk 2: College voor de Rechten van de Mens

1. Het College voor de Rechten van de Mens
2. Analyse

Hoofdstuk 3: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

1. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
2. Rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens
3. Toetsingskader EHRM-rechtspraak
4. Analyse

Hoofdstuk 4: Andere organen van de Raad van Europa

1. Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie
2. Europese Comité van Sociale Rechten
3. Analyse

Hoofdstuk 5: Europese Unie

1. Europese visie en FRA-rapport
2. Hof van Justitie
3. Analyse

Hoofdstuk 6: Internationaal kader

1. Mensenrechten Comité van de Verenigde Naties
2. Analyse

Hoofdstuk 7: Conclusie

Literatuurlijst

Hoofdstuk 1: Inleiding

1. Probleemschets

In Oss wordt er een zogenaamd ‘uitsterfbeleid’ aangaande woonwagenkampen gevoerd.¹ Dit beleid houdt, kort gezegd, in dat woonwagenstandplaatsen die vrijkomen niet opnieuw worden verhuurd. Dit staat gelijk aan het ‘nuloptie’ –beleid, benoemd en beschreven door het voormalig Ministerie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.² Dit type beleid leidt ertoe dat er steeds minder woonwagens en standplaatsen voor bewoning beschikbaar zijn, terwijl er onverminderd vraag naar is en er reeds een tekort aan standplaatsen is.³ In Oss heeft het huidige beleid geresulteerd in de uitzetting van een man uit de woonwagen- en standplaats van zijn overleden moeder. Hij woonde als mantelzorger in bij zijn moeder, maar stond niet ingeschreven op het adres. Na het overlijden van zijn moeder, sommeerde de Gemeente Oss hem de standplaats binnen enkele maanden te verlaten op basis van het uitsterfbeleid. De man wil echter in de woonwagen blijven wonen op basis van zijn status als ‘woonwagenbewoner’. Hij is in een woonwagen opgegroeid en beschouwd het als zijn thuis. Hij kan niet meer terugkeren naar zijn huurhuis waar zijn ex-vrouw en kinderen wonen. Het huidige beleid heeft dus geleid tot een discrepantie tussen de overwegingen en belangen van de overheid en die van deze woonwagenbewoner aangaande bewoning van een woonwagenstandplaats.

Oss is niet de enige gemeente die gebruik maakt van het uitsterfbeleid. De Gemeentes Delfzijl⁴ en Tiel⁵ maken ook gebruik van het nuloptie-beleid waarbij de woonwagenbewoning steeds meer afneemt. Gezien de intentie van de man uit Oss om het besluit tot uitzetting van de gemeente aan te vechten, is het relevant de legitimiteit van het uitsterfbeleid vast te stellen. Dit vergt een analyse van het betreffende mensenrechtenkader. Academisch is dit relevant, omdat het de huidige beleidsvorming aangaande woonwagenkampen analyseert. De uitkomsten zouden beleidsmakers in overweging kunnen nemen bij de formatie van nieuw beleid. De sociale relevantie van dit onderzoek ligt in het mogelijk gebruik van deze analyse door gemeentes en/of woonwagenbewoners in besluiten en/of procedures.

2. Definities

Binnen dit onderzoek zal aangesloten worden bij de terminologie die de Raad van Europa gebruikt in het kader van woonwagenbewoners en Roma. De Raad van Europa heeft een zogenaamde *Glossary* laten opstellen, waarin de gebruikte terminologie aangaande Roma en woonwagenbewoners wordt besproken en toegelicht.⁶ Gezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) opgericht is door voorgenoemde Raad, geldt deze terminologie ook voor het dit Hof. Het woord ‘Roma’ kan “man of the Roma ethnic group” betekenen⁷, maar de Roma als algemene term omvat drie groepen die uit India over de wereld zijn getrokken; de Roma, Sinti en Kale.⁸ Deze drie groeperingen komen voornamelijk in verschillende delen van Europa voor, zoals Duitsland en Frankrijk⁹, en spreken verschillende talen of dialecten van het Romani, de Roma-taal.¹⁰ Daarnaast spreekt De Raad ook van *travellers*, in het Frans *Gens du voyage*.¹¹ Ook in de rechtspraak van het EHRM wordt gerefereerd aan *travellers*, alhoewel eerst werd gesproken van *gypsies*.¹² De term *travellers* duidt op groeperingen die niet tot de Roma

---

¹ Gemeente Oss, ‘Vitale Stad en Leefbare Dorpen’.

² VROM, Werken aan Woonwagenlocaties, p. 6.

³ FRANET, Art. 1, Nederlands Kenniscentrum op Discriminatie, p. 2.

⁴ <http://www.rtvnoord.nl/artikel/artikel.asp?p=95970> (bezoekt 17 november 2014)

⁵ <http://academic.lexisnexis.nl.proxy.library.uu.nl/> (bezoekt 17 november 2014)

⁶ http://www.coe.int/t/dg3/romatravellers/default_en.asp (bezoekt 31 oktober 2014)

⁷ *Id.* p. 3.

⁸ *Id.*

⁹ *Id.* pp.4-5.

¹⁰ *Id.* pp. 3-5.

¹¹ *Id.* p. 5.

¹² EHRM 17 oktober 2013 (Winterstein)

behoren maar wel rondreizen en een nomadenbestaan hebben.¹³ Desondanks is het niet noodzakelijk om daadwerkelijk rond te reizen om tot de *travellers* te behoren, de meerderheid van de groepering in sommige landen een vaste verblijfplaats heeft.¹⁴ Daardoor kan *travellers* vertaald worden naar zowel reizigers als woonwagenbewoners (niet reizend, maar wel levend in een woonwagen). Dit onderzoek zal spreken over de Roma, Sinti, Kale en *travellers*, ofwel reizigers/woonwagenbewoners.¹⁵ Er zal verkort worden gerefereerd aan Roma en woonwagenbewoners.

3. Nederlands beleid

Roma, Sinti en woonwagenbewoners hebben door de tijd heen te maken gehad met veel discriminatie en achterstelling. Tot 1999 was de Woonwagenwet van kracht, maar die werd ingetrokken na 1999 om deze regelgeving te integreren in reguliere wetgeving.¹⁶ Hierdoor werd het beleid aangaande woonwagens opgenomen in meer algemeen beleid betreffende huisvesting in Nederland. Specifiek woonwagenbeleid werd gedecentraliseerd en vormgegeven door afzonderlijke gemeentes.¹⁷

Een leidraad die het voormalig Ministerie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer¹⁸ (VROM) in 2006 heeft uitgegeven, wordt gebruikt door gemeentes bij het bepalen van hun visie op en handhaving van woonwagenlocaties.¹⁹ Het VROM-rapport benoemde vijf mogelijke visies van gemeentes op het beleid aangaande woonwagenlocaties.²⁰ De eerste is de 'nuloptie', het zogenaamde 'uitsterfbeleid', waarbij ofwel passief vrijgekomen standplaatsen worden weggehaald of aan woonwagenbewoners actief alternatieve huisvesting wordt aangeboden.²¹ Een tweede visie is het 'afbouwbeleid' waarbij groeperingen van woonwagens worden opgedeeld en verkleind, zodat de hoeveelheid gradueel minder wordt.²² Een derde mogelijkheid is het 'woonvisiebeleid'. Dit beleid behandelt woonwagenkampen niet afzonderlijk maar in meer algemene beleidsstukken van huisvesting²³. Hierdoor kunnen zich binnen de gemeente verschillende woonvormen ontwikkelen, waarbij de bewoners van huizen en woonwagens gelijk zijn.²⁴ Een variant op dit beleid is een 'vraaggericht specifieke' benadering, waarbij de gemeente zich informeert over woonwensen van haar gemeente.²⁵ Tot slot kan een gemeente een 'neutraal beleid' voeren waarbij er geen expliciet beleid aangaande woonwagenlocaties wordt gehanteerd.²⁶

Deze beleidsvormen gaan gepaard met een aantal voorwaarden waaraan goed beleid moet voldoen volgens het VROM. Aspecten zijn effectiviteit, efficiëntie, redelijkheid en zorgvuldigheid.²⁷ Daarnaast moet het beleid 'vastgesteld, vastgelegd en gecommuniceerd' worden.²⁸ Een andere voorwaarde is dat woonwagenbeleid goed moet aansluiten op het

---

¹³ Glossary on Roma and Travellers, pp. 5-6; Deze terminologie komt niet volledig overeen qua betekenis, maar ligt zeer dicht bij elkaar.

¹⁴ *Id.* p. 7.

¹⁵ Dit onderzoek heeft zich niet verdiept in de specifieke aantallen per groepering in Nederland, vandaar dat de groep als geheel besproken wordt.

¹⁶ FRANET, Art. 1, Nederlands Kenniscentrum op Discriminatie, p. 1; *Kamerstukken II 1996/97*, 25333, 3, p. 1 (MvT).

¹⁷ VROM, *Werken aan Woonwagenlocaties*, p. 3.

¹⁸ Tegenwoordig het Ministerie van Infrastructuur en Milieu.

¹⁹ *Id.*

²⁰ *Id.* p. 6-7.

²¹ *Id.* p. 6.

²² *Id.*

²³ *Id.*

²⁴ *Id.*

²⁵ *Id.* p. 7.

²⁶ *Id.*

²⁷ *Id.* p. 5.

²⁸ *Id.*

algemene, gemeentelijk beleid en niemand zonder reden bevoorreed of benadeeld kan worden.²⁹ Over de invulling van deze criteria wordt verder niet gesproken.

4. Potentiële rechten in het geding

Een uitsterfbeleid kan op meerdere manieren een inbreuk betekenen op de belangen van mensen. Het beleid kan bijvoorbeeld een inbreuk op de woning en het privé- en familielevens van een individu tot gevolg hebben, omdat individuen niet langer op een woonwagendstandplaats kunnen wonen. Ook kan uitsterfbeleid ongerechtvaardigd onderscheid maken op grond van de status van 'woonwagendbewoner' doordat het uitsterfbeleid van toepassing is op woonwagendstandplaatsen, maar niet op woonhuizen.

Deze twee belangen zijn verwoord in specifieke mensenrechten en zijn neergelegd in Nederlandse, Europese en internationale regelgeving. De uitkomsten hiervan zijn al dan niet bindend. De volgende paragrafen behandelen de beide stromingen van rechten.

Recht op woning en het privé- en familielevens

Dit recht is ten eerste vastgelegd op Nederlands niveau in artikel 10 van de Grondwet, welke het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer verwoordt. Op Europees niveau zijn er twee hoofdlijnen aan invloedrijke regelgeving waar te nemen. Ten eerste de regelgeving van de Raad van Europa, ten tweede die van de Europese Unie.

Onder de Raad van Europa valt zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als het Europese Comité van Sociale Rechten. Het Hof doet bindende uitspraken op basis van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).³⁰ Artikel 8 EVRM geeft het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinslevens. Het Europees Comité voor Sociale Rechten ziet toe op de naleving van het Europees Sociaal Handvest (ESH). Artikelen 16, 30 en E verwoorden respectievelijk het recht van het gezin op sociale, wettelijke en economische bescherming, het recht op bescherming tegen armoede en sociale uitsluiting en het beginsel van non-discriminatie

Op Europees niveau is ten tweede de regelgeving en rechtspraak het Europees Hof van Justitie van toepassing. Artikel 7 van het Handvest van de Europese Unie erkent het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinslevens. De werking van dit artikel is wel beperkt tot de organen van de EU en lidstaten die EU recht volbrengen, zie artikel 51 van het Handvest. In puur interne, nationale situaties heeft het Handvest in beginsel geen plaats.

Beginsel van non-discriminatie en recht op gelijkheid

De Nederlandse Grondwet erkent in artikel 1 het recht op gelijkheid en het beginsel van non-discriminatie op verschillende gronden (waaronder ras). Daarnaast werkt de Algemene Wet Gelijke Behandeling (AWGB) het gelijkheidsbeginsel en verboden onderscheid (discriminatie) nader uit en streeft de gelijke behandeling van individuen en minderheidsgroeperingen na.

Op internationaal niveau spreken meerdere verdragen van de Verenigde Naties zich uit over gelijkheid en non-discriminatie. Ten eerste het Internationaal Verdrag inzake Uitbanning van Rassendiscriminatie (IVUR), welke erop is gericht alle vormen van discriminatie uit te bannen. Ten tweede het Internationaal Verdrag voor Burgerlijke en Politieke Rechten (IVBPR), welke in artikel 27 de rechten van minderheden benoemt. Als Roma en woonwagendbewoners als minderheidsgroepering worden erkend, kunnen zij in principe aanspraak maken op deze rechten.

---

²⁹ *Id.*

³⁰ Artikel 46 lid 1 EVRM

5. Methodologie

Het onderzoek zal gekenmerkt worden door een evaluerende onderzoeksvraag, daar het de positieve en negatieve aspecten van het uitsterfbeleid zal belichten.³¹ De vraag luidt als volgt:

In hoeverre is het uitsterfbeleid van Nederlandse gemeentes aangaande woonwagencampen legitiem in de Nederlandse en Europees/internationale context?

Bij de beantwoording van deze onderzoeksvraag zal op de legitimiteit van het uitsterfbeleid worden gereflecteerd aan de hand van Nederlandse, Europese en internationale regelgeving en instrumenten. De verschillende organen hebben een bepaald toetsingskader, waaraan het concept 'uitsterfbeleid' zal worden getoetst. Per hoofdstuk zal het uitsterfbeleid worden geanalyseerd aan de hand van de theorie besproken in dat hoofdstuk.

De selectie van deze organen is gebaseerd op de toepasselijkheid ervan op het Nederlandse systeem, waarbij de voorwaarde is gehanteerd dat elk orgaan zich richt op Roma en *travellers*. Elk van de organen bespreekt in zekere mate de rechten van deze specifieke groepering en hoe met de groep omgegaan dient te worden. Het onderzoek beperkt zich niet tot bindende uitspraken van rechterlijke instanties, maar bespreekt ook de niet-bindende maar richtinggevende oordelen van bijvoorbeeld het College voor de Rechten van de Mens.³² Het onderzoek wordt gekenmerkt door *black-letter research*.³³ Nederlandse wetgeving en rechtspraak zijn uitdrukkelijk niet betrokken, omdat het doel van het onderzoek de legitimiteit van uitsterfbeleid in het licht van Europese en internationale regelgeving is. Het College voor de Rechten van de Mens wordt betrokken, gezien het zich focust op gelijke behandeling en non-discriminatie en internationale bronnen aanhaalt.

Het inleidende hoofdstuk heeft het Nederlandse beleid en de rechten die potentieel in het geding zijn behandeld. Het tweede hoofdstuk behandelt de oordelen van het College voor de Rechten van de Mens als onafhankelijke instantie, welke zich uitspreekt over gelijkheid en non-discriminatie in Nederland. Het uitsterfbeleid zal worden getoetst aan het kader dat het College in haar oordelen schept. Het derde hoofdstuk zal het Europees Hof voor de Rechten van de Mens behandelen. Uit deze behandeling zal een toetsingskader worden gedestilleerd waaraan het uitsterfbeleid wordt getoetst. Het vierde hoofdstuk behandelt twee andere organen van de Raad, namelijk de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie en het Europees Comité voor Sociale Rechten. Hieraan wordt het uitsterfbeleid ook getoetst. Het vijfde hoofdstuk behandelt de Europese Unie en toetst het uitsterfbeleid aan de Europese visie. Het zesde hoofdstuk richt zich op het toepasselijk internationaal kader en toetst het uitsterfbeleid aan deze overwegingen. Hierna worden de bevindingen en aanbevelingen samengevoegd in een conclusie.

---

³¹ Curry-Sumner e.a. 2010, p. 18.

³² <http://www.mensenrechten.nl/veelgestelde-vragen> (bezocht 17 november 2014)

³³ Vick, p. 163.

Hoofdstuk 2: College voor de Rechten van de Mens

Dit hoofdstuk behandelt de oordelen van het College voor de Rechten van de Mens (CRM of het College) en analyseert het uitsterfbeleid aan de hand van deze oordelen.

1. Het College voor de Rechten van de Mens

Het CRM, voorheen de Commissie Gelijke Behandeling (CGB), is een onafhankelijk orgaan welke tot doel heeft de mensenrechten te beschermen en op de kaart te zetten.³⁴ Het CRM is opgericht als nationaal orgaan als reactie op een VN-resolutie³⁵ en adviseert, onderzoekt en spoort aan tot implementatie en naleving van de mensenrechten.³⁶ Het College toetst zaken onder andere aan de Algemene Wet Gelijke Behandeling (AWGB). Deze Wet verbiedt indirect en direct onderscheid³⁷ maar laat wel ruimte voor objectieve rechtvaardiging van indirect onderscheid.³⁸ Deze objectieve rechtvaardigheid vereist een legitiem doel, i.e. voldoende zwaarwegend en tegemoetkomend aan een behoefte, en een passend en noodzakelijk middel.³⁹ Bovendien mag het doel niet discriminatoir zijn.⁴⁰

Voor het College zijn een aantal zaken gekomen met betrekking tot woonwagenebewoners, waarbij het begrip 'ras' op deze groep van toepassing werd verklaard.⁴¹ Het begrip 'ras' wordt ruim uitgelegd, gezien de definitie in het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van elke vorm van rassendiscriminatie (IVUR)⁴² en ziet ook op discriminatie op basis van huidskleur, afkomst en nationale of etnische afstamming in.⁴³ Het College heeft consequent geoordeeld dat woonwagenebewoners een etnische groepering zijn die valt onder het IVUR.⁴⁴ Daarnaast heeft het College geoordeeld dat een groep woonwagenebewoners ook onder het begrip 'ras' vallen, daarbij de voorwaarden hanterend dat de groep zich al generatieleng presenteert als woonwagenebewoners en meent dat zij een unieke en onderscheidende cultuur heeft.⁴⁵ Het College noemt dit het beginsel van zelfidentificatie.⁴⁶ Discussie over deze voorwaarden ziet het CRM als weerlegd door het 'Committee on the Elimination of all forms of Racial Discrimination' (CERD).⁴⁷ De CERD beschouwt het als bepalend voor het bestaan van een groep dat een individu zichzelf ermee identificeert.⁴⁸ Hierbij wordt gekeken naar de onderlinge verbondenheid van de woonwagenebewoners aangaande hun cultuur.⁴⁹

In haar oordeel van 6 november 2006 bespreekt het College hoe intensief overheidsbeleid getoetst dient te worden aan de AWGB.⁵⁰ Het College ziet onderscheid op basis van 'ras' specifiek kwetsbaar waardoor zeer beperkte beleidsvrijheid geboden is.⁵¹ Met betrekking tot woonwagenekampbeleid stelt het College vast dat de wetgever een ruime beoordelingsvrijheid

---

³⁴ Artikel 1 lid 4 en artikel 3 Wet College voor de Rechten van de Mens (WCRM)

³⁵ Artikel 1 lid 2 WCRM; Het betrof de oprichting van nationale instituten ter bevordering en bescherming van de mensenrechten.

³⁶ Artikel 3 WCRM

³⁷ Artikel 1 AWGB: indirect onderscheid is gebaseerd op een schijnbaar neutrale regeling/handeling, die ondertussen onderscheid maakt. Direct onderscheid is er als er direct wordt verwezen naar een onderscheidende grond (CRM Oordeel 2006-222, par. 3.19-3.19)

³⁸ CRM Oordeel 2006-5, par. 5.23.

³⁹ *Id.*

⁴⁰ *Id.*

⁴¹ *Id.* par. 5.5.

⁴² Artikel 1 lid 1 Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie

⁴³ CRM Oordeel 2006-5, par. 5.4.

⁴⁴ CRM Oordeel 2007-157, par. 3.6.

⁴⁵ *Id.* par. 5.5.

⁴⁶ CRM Oordeel 2012-12, par. 3.3.

⁴⁷ CRM Oordeel 2006-5, par. 5.6-5.10.

⁴⁸ *Id.* par. 5.9.

⁴⁹ CRM Oordeel 2006-222, par. 3.6.

⁵⁰ *Id.* par. 3.11.

⁵¹ *Id.* par. 3.12.

toestaat aan de gemeentelijke besturen, en er dus beperkt getoetst kan worden door het College.⁵² Desalniettemin dient een eventuele toetsing het volledig beleid te bestrijken en kan direct onderscheid op basis van ras nooit objectief gerechtvaardigd zijn.⁵³ In haar meest recente oordeel 2013-111 aangaande woonwagenbewoners, erkende het College al de voornoemde punten en nam een indirect, niet objectief gerechtvaardigd, verboden onderscheid aan bij het verlenen van hypotheek.⁵⁴ Verweerster had nog geen hypotheek aan woonwagenbewoners verstrekt en haar aangedragen redenen – incurantheid van het onderpand – was niet onderbouwd.⁵⁵

2. Analyse

Uit de oordelen van het CRM kan worden geconcludeerd dat het College woonwagenbewoners beschouwt als een etnische minderheid en kwetsbare groep. Als gevolg hiervan zou dus alle wetgeving aangaande minderheidsgroeperingen van toepassing moeten zijn op de woonwagenbewoners. Desalniettemin hebben de bestuurlijke organen ruime beleidsvrijheid in de vormgeving van woonwagenkampbeleid.⁵⁶

Deze beleidsvrijheid in het achterhoofd houdend, lijkt het uitsterfbeleid indirect onderscheid te maken, doordat het alleen woonwagenbewoners treft. Soortgelijk beleid is niet op woonhuizen van toepassing. Woonwagenbewoners dragen dus de indirecte gevolgen van uitsterfbeleid van woonwagenkampen, alhoewel zij niet op basis van hun directe ‘woonwagenbewoner-status’ anders worden behandeld.

Het onderscheid zou objectief gerechtvaardigd kunnen zijn, mits gemeentebesturen een legitiem doel hebben voor het onderscheid. Deze legitimiteit wordt vastgesteld als het doel voldoende zwaarwegend is of beantwoordt aan een werkelijke behoefte.⁵⁷ De regelgeving die uiting geeft aan het uitsterfbeleid zou dus een helder doel moeten hebben, uitgelegd in aanvullende documenten van gemeentebesturen. Louter de notie van een uitsterfbeleid is onvoldoende en kan niet zonder meer als ‘passend’ en ‘noodzakelijk’ worden gekwalificeerd. De ruime beleidsvrijheid zou dus, voor zover het tot indirect onderscheid leidt, ingevuld moeten worden met passende regelgeving en onderbouwd met duidelijke en voldoende zwaarwegende argumenten, die niet discriminatoir zijn.

---

⁵² CRM Oordeel 2006-222, par. 3.16.

⁵³ *Id.* par. 3.13-3.14.

⁵⁴ CRM Oordeel 2013-111.

⁵⁵ *Id.* par. 3.21-3.22.

⁵⁶ CRM Oordeel 2006-222, par. 3.16.

⁵⁷ CRM-Oordeel 2006-5, par. 5.23.

Hoofdstuk 3: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Dit hoofdstuk behandelt het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Vervolgens is een paragraaf gewijd aan het gedestilleerde toetsingskader uit deze rechtspraak, waarna het uitsterfbeleid hieraan wordt getoetst.

1. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 8 van het EVRM formuleert het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en een woning. Om een schending van artikel 8 EVRM aan te nemen, moet aan meerdere componenten zijn voldaan. Ten eerste moet er sprake zijn van een daadwerkelijke inmenging in het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, gedaan door een overheidsinstantie.⁵⁸ Is dit het geval, dan dient deze inmenging aan drie voorwaarden te voldoen, weergegeven in lid 2 van artikel 8 EVRM, om gerechtvaardigd te zijn. De inmenging moet bij wet voorzien zijn, een legitiem doel dienen en de inmenging moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Om 'bij wet voorzien' te zijn, moet de juridische bepaling toegankelijk en voorzienbaar zijn.⁵⁹ De redenen zijn legitiem mits ze van voldoende gewicht en relevantie zijn.⁶⁰ De noodzakelijkheid is bereikt als de inmenging het antwoord is op een *pressing social need* en proportioneel is.⁶¹

De situatie van Roma en woonwagenbewoners is volgens het EHRM bijzonder complex, gezien zij niet meer standaard rondreizen maar hun nomadisch karakter zich meer bevindt in de geest.⁶² De volgende paragraaf behandelt hoe het EHRM het voornoemde toetsingskader toepast in concrete situaties.

2. Rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft zich voor het eerst in 1996⁶³ uitgesproken over de rechtmatigheid van inmenging van nationale overheden op het recht op privé-, familie- en gezinsleven van Roma en *travellers*.⁶⁴ Deze paragraaf behandelt de relevante rechtspraak van het Hof aangaande deze rechtmatigheid. De uitspraken die worden besproken verschillen qua feitelijke situatie, maar artikel 8 EVRM wordt steeds van toepassing verklaard en het Hof ontwikkelt haar rechtspraak met inachtneming van deze jurisprudentie.⁶⁵

Buckley t. Verenigd Koninkrijk

De eerste zaak aangaande Roma en woonwagenbewoners die voor het EHRM kwam, betrof een Britse *gypsy*⁶⁶ die haar hele leven in een woonwagen had gewoond.⁶⁷ Toen verzoekster toestemming vroeg voor drie reeds geplaatste caravans op grond die haar eigendom was, werd deze toestemming geweigerd.⁶⁸ De gemeente baseerde haar besluit op adequate, alternatieve huisvesting elders en een combinatie van bescherming van het platteland en gebrek aan ruimte

---

⁵⁸ Zie ook artikel 8 lid 1 EVRM

⁵⁹ EHRM 17 oktober 2013 (Winterstein), par. 72.

⁶⁰ *Id.* par. 75.

⁶¹ EHRM 27 augustus 2004 (Connors), par. 81.

⁶² *Id.* par. 93.

⁶³ EHRM 29 september 1996 (Buckley)

⁶⁴ Artikel 8 EVRM

⁶⁵ Deze zaken zijn gekozen op basis van het persbericht uitgegeven door het EHRM waarin de zaken over Roma worden besproken. Daarnaast zijn de zaken, m.u.v. *Chapman*, relevantieniveau 1 en 2 zaken (voornamelijk relevantieniveau 1).

⁶⁶ Deze term wordt dezer dagen niet meer gebruikt, maar ten behoeve van een helder beeld van de rechtspraak en veranderingen daaromtrent, wordt hij hier wel toegepast. Omdat de rechtspraak oorspronkelijk in het Engels is, wordt *gypsy* niet vertaald.

⁶⁷ EHRM 29 september 1996 (Buckley), par. 7-8.

⁶⁸ *Id.* par. 11, 14.

in verband met verkeer.⁶⁹ Na de nationale middelen te hebben uitgeput, heeft verzoekster de zaak voorgelegd aan het EHRM op basis van een vermeende schending van artikel 8 EVRM.⁷⁰

Het Hof stelde vast dat ook een woonwagen aangemerkt kan worden als *home* in de zin van artikel 8 EVRM.⁷¹ Hierbij werd aangemerkt dat aanvrager vrijwel continue in de betreffende woonwagen had gewoond, het land door haar gekocht was en ze geen andere vaste verblijfplaats had.⁷² De inmenging was bij wet voorzien en diende legitieme doelen.⁷³ In haar discussie van de noodzakelijkheid van de inmenging, erkende het Hof een zekere beleidsvrijheid van de overheid om deze noodzakelijkheid vast te stellen.⁷⁴ De toetsing van het Hof aangaande deze beleidsvrijheid kijkt daarbij naar de aard van het recht in kwestie, het individueel belang en de aard van de activiteiten.⁷⁵ Daarbij erkent het Hof dat het de rol van het bestuur is om het beleid te vormen.⁷⁶

Als zeer belangrijk wordt aangemerkt dat het belang van het recht van het individu en dat van de gemeenschap tegen elkaar moeten worden afgewogen.⁷⁷ De inmenging door de Staat moet billijk zijn en de belangen van het individu moeten dus zorgvuldig worden gewogen.⁷⁸ In deze zaak werd geconcludeerd dat de balans tussen de belangen van de overheid en aanvrager proportioneel was en er dus een gerechtvaardigde schending was.⁷⁹ Het ruimtelijk planningsbeleid van de overheid en het uiteindelijke besluit waarbij de belangen van verzoekster werden meegenomen waren voldoende om het algemeen belang zwaarder te laten wegen dan het belang van verzoekster.⁸⁰

Chapman t. Verenigd Koninkrijk

Op 18 januari 2001 besliste het EHRM in een vijftal zaken waarin het *gypsies*⁸¹ betrof over een vermeende schending van artikel 8 EVRM, waarbij het Hof uiteindelijk geen schending aannam.⁸² Het betrof in de zaak *Chapman* een *gypsy* die op land dat haar eigendom was niet mocht wonen in haar woonwagen.⁸³ Dit was een inbreuk op het recht op eerbiediging voor de woning waarbij een mogelijke rechtvaardiging vastgesteld diende te worden.⁸⁴ Het Hof specificeerde twee belangrijke punten in deze zaak.

Ten eerste erkende het Hof in deze zaak dat de bewoning van een woonwagen onderdeel is van *gypsies* als etnische groepering.⁸⁵ Ten tweede benadrukte het Hof dat het alleen specifieke en concrete situaties kan toetsen aan artikel 8 EVRM, niet abstracte wetgeving en beleid.⁸⁶ Het Hof accepteerde als legitiem doel het beschermen van de natuur voor de rechten en belangen van de medemens.⁸⁷ Er werd dus geen schending aangenomen van artikel 8 EVRM.⁸⁸

---

⁶⁹ *Id.* par. 14.

⁷⁰ EHRM 29 september 1996 (Buckley), par. 44, 47.

⁷¹ *Id.* par. 54.

⁷² *Id.*

⁷³ *Id.* par. 61-62.

⁷⁴ *Id.* par. 74.

⁷⁵ *Id.*

⁷⁶ *Id.* par. 75.

⁷⁷ *Id.* par. 76.

⁷⁸ *Id.* par. 76; “interference was fair and such as to afford due respect to the interests safeguarded to the individual by Article 8”

⁷⁹ *Id.* par. 84.

⁸⁰ *Id.* par. 80, 84.

⁸¹ Gezien er in deze zaak werd gesproken over *gypsies* zal deze terminologie in de bespreking van deze zaak worden gevolgd.

⁸² EHRM 18 januari 2002 (Chapman); EHRM 18 januari 2001 (Coster); EHRM 18 januari 2001 (Beard); EHRM 18 januari 2001 (Lee); EHRM 18 januari 2001 (Jane Smith).

⁸³ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 75.

⁸⁴ *Id.*

⁸⁵ *Id.* par. 73.

⁸⁶ *Id.* par. 77.

⁸⁷ *Id.* par. 82.

Het Hof benoemde in deze zaak de positieve verplichting van verdragspartijen om de noden van minderheidsgroepen te erkennen en beschermen, onder andere om de culturele diversiteit te behouden in de samenleving.⁸⁹ Deze verplichting hoeft volgens het Hof niet in te houden dat er evenveel woonwagenstandplaatsen zijn als het statistische aantal *gypsies* in een bepaald land.⁹⁰ De specifieke uitwerking hiervan achtte het Hof niet aan zichzelf om te bepalen, omdat de consensus onder de lidstaten van de Raad van Europa aangaande *gypsies* en minderheden niet voldoende concreet is.⁹¹

Al met al formuleerde het Hof dus een zeer beperkte verplichting tot het voorzien in huisvesting die bepalend is voor een culturele identiteit.⁹² Het Hof kijkt ten aanzien van de proportionaliteit naar de juridische en sociale context van het geval.⁹³ Bij illegale vestiging en geschikte alternatieve accommodatie zal minder snel een disproportionele inmenging worden aangenomen.⁹⁴ De andere vier zaken waren dermate vergelijkbaar dat ze hier niet zullen worden besproken.⁹⁵ Er werd in geen van de zaken een schending van artikel 8 EVRM aangenomen.

Connors t. Verenigd Koninkrijk

In de zaak *Connors*⁹⁶ betrof het een *gypsy*-familie die voor overlast had gezorgd en derhalve door de gemeente werd gesommeerd haar standplaats te verlaten.⁹⁷ Deze sommatie werd uiteindelijk omgezet in een gedwongen uitzetting.⁹⁸ Meneer Connors vocht deze uitzetting aan bij de rechtelijke instanties van het Verenigd Koninkrijk en belandde uiteindelijk bij het EHRM met een vermeende schending van artikel 8 EVRM.⁹⁹ Partijen waren het vooral oneens over de noodzakelijkheid van de maatregel waardoor de overwegingen van het Hof zich richten op dat rechtvaardigingspunt.¹⁰⁰

Het Hof geeft aan dat de beleidsvrijheid van overheden minder ruim kan zijn in situaties waarbij de inmenging intieme of kernrechten betreft.¹⁰¹ Artikel 8 EVRM acht het Hof van bijzonder belang wat betreft de persoonlijke identiteit, integriteit, zelfbeschikking en het behoud van zowel goede relaties en een veilig en stabiel *home*.¹⁰² Het EHRM benoemt *gypsies* als een minderheidsgroep die speciale overweging behoeven aangaande beleid en wetgeving en individuele beslissingen.¹⁰³ Overheden hebben een positieve verplichting om de *gypsy*-levensstijl mogelijk te maken.¹⁰⁴

In de zaak van *Connors* onderkent het Hof de problemen met alternatieve huisvesting en andere problemen aangaande de gezondheid en opleiding van het gezin.¹⁰⁵ Gezien de zwaarte van de

---

⁸⁸ *Id.* par. 116.

⁸⁹ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 93.

⁹⁰ *Id.* par. 98.

⁹¹ *Id.* par. 94.

⁹² EHRM 24 april 2012 (Yordanova), par. 131.

⁹³ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 101.

⁹⁴ *Id.* par. 102-104.

⁹⁵ EHRM 18 januari 2001 (Coster); EHRM 18 januari 2001 (Beard); EHRM 18 januari 2001 (Lee); EHRM 18 januari 2001 (Jane Smith).

⁹⁶ EHRM 27 augustus 2004 (Connors)

⁹⁷ *Id.* par. 35.

⁹⁸ *Id.* par. 28.

⁹⁹ *Id.* par. 71.

¹⁰⁰ *Id.* par. 69.

¹⁰¹ *Id.* par. 82.

¹⁰² *Id.* par. 82; “article 8 which concerns rights of central importance to the individual’s identity, self-determination, physical and moral integrity, maintenance of relationships with others and a settled and secure place in the community”; EHRM 24 april 2012 (Yordanova), par. 118.

¹⁰³ *Id.* par. 84.

¹⁰⁴ *Id.* par. 84.

¹⁰⁵ *Id.* par. 85.

inmenging heeft de overheid dus ook een vrij beperkte beleidsvrijheid en de redenen voor de inmenging moeten een zwaarwegend, publiek belang dienen.¹⁰⁶ Dit is anders dan in de *Chapman* zaak, gezien meneer Connors legaal verbleef op het woonwagenterrein.¹⁰⁷ Het staat volgens het Hof in ieder geval vast dat puur en alleen asociaal gedrag niet tot woonwagenuitzetting kan leiden, omdat dat ook niet gebeurt bij andere (mobiele) woningen.¹⁰⁸ Als gevolg hiervan stelt het Hof een schending van artikel 8 EVRM vast door een gebrek aan een legitiem en specifiek doel voor de inmenging en procedurele waarborgen, doordat de inmenging niet voldoende wordt toegelicht en geen 'pressing social need' dient.¹⁰⁹

Yordanova en anderen t. Bulgarije

In de *Yordanova* zaak werd er door meerdere Roma-verzoekers een klacht ingediend tegen de Bulgaarse overheid.¹¹⁰ Verzoekers hadden hun woonwagens permanent geplaatst op een stuk grond waar dit niet toegestaan was en daar tientallen jaren gewoond zonder problemen met de overheid.¹¹¹ Toen de overheid het besluit uitvaardigde dat deze illegale kampen ontruimd dienden te worden, vochten verzoekers dit besluit aan.¹¹² Het Hof bepaalde dat het doorvoeren van deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM als gevolg zou hebben.¹¹³

Het Hof overwoog dat het de overheid vrij staat om land dat illegaal is ingenomen, terug te eisen.¹¹⁴ Echter, in de situatie van verzoeker had de overheid niet actief geprobeerd om de situatie te veranderen voor tientallen jaren. Hierdoor moest de zaak anders worden beoordeeld dan een standaard uitzetting van illegaal grondgebied waarbij individuen daar net zijn aangekomen.¹¹⁵ Voorts stelde het EHRM dat bij een mogelijke schending van artikel 8 EVRM ieder individu recht heeft op een onafhankelijke beoordeling van de proportionaliteit en een met redenen omkleed besluit.¹¹⁶ Daarbij zou ook zeker in aanmerking moeten worden genomen dat de Roma een relatief kansarme groep is.¹¹⁷ In het geval van verzoekers voldeden de wet waarop de uitzetting gebaseerd zou zijn en de besluitvormingsprocedure niet aan zo'n belangenafweging en proportionaliteit.¹¹⁸ Daardoor concludeerde het Hof dat er een schending was van artikel 8 EVRM.

Winterstein en anderen t. Frankrijk

Het EHRM heeft zich in de zaak *Winterstein* het meest recent uitgesproken over *travellers*, de term *gypsies* wordt niet meer gebruikt.¹¹⁹ Het betrof een aantal Franse *travellers*, ook wel reizigers of woonwagenbewoners, die door de Franse overheid werden gesommeerd het land te verlaten waar ze reeds jaren woonden.¹²⁰ Het Hof bouwt voort op haar eerdere rechtspraak en vergelijkt de situatie met eerder beoordeelde situaties.

Ten eerste herinnert het Hof eraan dat het begrip *home* een autonoom concept is waarop artikel 8 EVRM van toepassing is, mits er voldoende en regelmatige banden zijn met een locatie, kortom de feitelijke omstandigheden.¹²¹ Voorts erkent het Hof dat de bewoning van een

---

¹⁰⁶ *Id.* par. 86.

¹⁰⁷ *Id.* par. 86.

¹⁰⁸ EHRM 27 augustus 2004 (Connors), par. 89.

¹⁰⁹ *Id.* par. 95.

¹¹⁰ EHRM 24 april 2012 (Yordanova), par. 1-6.

¹¹¹ *Id.* par. 24, 38.

¹¹² *Id.* par. 3.

¹¹³ *Id.* par. 144.

¹¹⁴ *Id.* par. 111.

¹¹⁵ *Id.* par. 121.

¹¹⁶ *Id.* par. 118.

¹¹⁷ *Id.* par. 133.

¹¹⁸ *Id.* par. 144.

¹¹⁹ EHRM 17 oktober 2013 (Winterstein), par. 7. Wellicht vanwege de negatieve connotatie die de term 'gypsy'/'zigenieur' heeft.

¹²⁰ *Id.* par. 16, 18.

¹²¹ *Id.* par. 69.

woonwagengedrag een integraal onderdeel is van de identiteit en het privé- en familielevens van woonwagengedragers.¹²² Om een schending aan te nemen hoeft de uitzetting nog niet doorgevoerd te zijn.¹²³ Het Hof ziet het verlies van een *home* als een bijzonder vergaande inmenging, welke dus onafhankelijk getoetst moet kunnen worden en proportioneel moet zijn, ongeacht illegale bewoning van het gebied.¹²⁴ De verdragspartijen zijn dus verplicht rekening te houden met Roma en *travellers* als minderheidsgroep, zowel in wetgeving als individuele beslissingen.¹²⁵

In deze zaak stelde het Hof voorts dat verzoekers een kwetsbare minderheid vormen en dat hulp bij alternatieve huisvesting bij uitzetting door verschillende organen van de Raad van Europa wordt benadrukt.¹²⁶ In de *Winterstein*-zaak waren de verzoekers ofwel beland in tijdelijke, ongeschikte huisvesting of ze waren teruggaan naar hun oude woonplaats, waar het risico op uitzetting heerste.¹²⁷ Bovendien woonden de verzoekers al jaren in het gebied, en was er dus voldoende verbondenheid.¹²⁸ Het Hof concludeerde dat er een schending was van artikel 8 EVRM gezien de inmenging niet proportionaliteit was.¹²⁹

3. Toetsingskader EHRM-rechtspraak

Uit de rechtspraak van het EHRM kan een toetsingskader worden gedestilleerd dat het Hof toepast op Roma en woonwagengedragers. Ondanks dat de feitelijke situaties in de zaken niet gelijk zijn, past het Hof dezelfde methodiek en principes toe op de verschillende feitelijke situaties.

Artikel 8 lid 1 EVRM kan van toepassing worden geacht op Roma en woonwagengedragers. Op dit recht kan ook inbreuk op worden gemaakt mits voldaan is aan de voorwaarden uit artikel 8 lid 2 EVRM. Zoals gezegd moet er sprake zijn van een wettelijke voorziening, een legitiem doel en noodzakelijkheid in een democratische samenleving. Qua legitieme doelen accepteerde het Hof in *Chapman* het beschermen van de natuur, omdat daarmee de rechten en belangen van de medemens gediend werden.¹³⁰ Puur asociaal gedrag was niet voldoende.¹³¹

Het EHRM heeft ten eerste woonwagengedrag als *home* erkend, waardoor dit geen belemmering vormt voor de toepassing van artikel 8 EVRM in situaties met Roma en woonwagengedragers.¹³² Het is een autonoom concept en vereist alleen voldoende feitelijke omstandigheden wat betreft banden met een locatie.¹³³ Daarnaast heeft het Hof benadrukt dat alleen specifieke en concrete situaties aan artikel 8 EVRM kunnen worden getoetst.¹³⁴ Tevens heeft het EHRM Roma en woonwagengedragers, in eerdere rechtspraak *gypsies*, erkend als etnische groepering.¹³⁵ Daarbij is het wonen in een woonwagen een integraal onderdeel van de identiteit en het privé- en familielevens van woonwagengedragers en deze groep wordt uiterst kwetsbaar geacht.¹³⁶

---

¹²² *Id.* par. 70.

¹²³ *Id.* par. 70.

¹²⁴ *Id.* par. 76.

¹²⁵ EHRM 17 oktober 2013 (*Winterstein*), par. 76.

¹²⁶ *Id.* par. 87.

¹²⁷ *Id.* par. 92.

¹²⁸ *Id.* par. 69.

¹²⁹ *Id.* par. 167.

¹³⁰ EHRM 18 januari 2002 (*Chapman*), par. 82.

¹³¹ EHRM 27 augustus 2004 (*Connors*), par. 89.

¹³² EHRM 29 september 1996 (*Buckley*), par. 54.

¹³³ EHRM 17 oktober 2013 (*Winterstein*), par. 69.

¹³⁴ EHRM 18 januari 2002 (*Chapman*), par. 77.

¹³⁵ EHRM 18 januari 2002 (*Chapman*), par. 73; EHRM 27 augustus 2004 (*Connors*), par. 84; EHRM 17 oktober 2013 (*Winterstein*), par. 87.

¹³⁶ EHRM 17 oktober 2013 (*Winterstein*), par. 70, 87.

Vanwege deze minderheidsgroepering en kwetsbaarheid schept het EHRM een – beperkte – positieve verplichting onder de verdragspartijen om de Roma en woonwagenbewoners¹³⁷ te ondersteunen en beschermen, met name ter behoud van culturele diversiteit.¹³⁸ Deze verplichting is beperkt, doordat nog geen concrete, duidelijke lijn van redenering onder de lidstaten van de Raad van Europa kan worden vastgesteld.¹³⁹ Het EHRM laat daarom een bepaalde beoordelingsmarge aan de verdragspartijen om richting te geven aan deze positieve verplichting.

Het Hof laat ook een zekere beoordelingsmarge aan de staten met betrekking tot de noodzakelijkheid van een inmenging op artikel 8 EVRM.¹⁴⁰ Hierbij is wel van cruciaal belang dat de belangen van het individu en de gemeenschap zorgvuldig tegen elkaar worden afgewogen en er een billijke inmenging is.¹⁴¹ Daarnaast kan de beleidsvrijheid nader worden beperkt, als de inmenging intieme of kernrechten betreft.¹⁴² Dit is het geval bij artikel 8 EVRM, omdat het Hof dit recht van bijzonder, intiem belang acht voor onder andere de persoonlijke identiteit en het behoud van een veilig, stabiel huis.¹⁴³ Er moet dus een zwaarwegend, publiek belang tegenover de inmenging in artikel 8 EVRM staan om deze te rechtvaardigen.¹⁴⁴

Tot slot oordeelde het Hof dat de sociale en juridische context van belang is voor het bepalen van de proportionaliteit van een inmenging,¹⁴⁵ bijvoorbeeld het bestaan van alternatieve huisvesting.¹⁴⁶ Hulp bij het vinden van zulke huisvesting wordt door vele organen van de Raad van Europa benadrukt.¹⁴⁷ In ieder geval hebben vermeende slachtoffers van een inmenging op artikel 8 EVRM recht op een onafhankelijke beoordeling van de proportionaliteit en een met redenen omkleed besluit door het Hof.¹⁴⁸

4. Analyse

Ten eerste is het relevant dat het EHRM geen abstract beleid kan toetsen aan artikel 8 EVRM, maar alleen concrete situaties.¹⁴⁹ Derhalve zullen kort de hoofdlijnen van de EHRM-rechtspraak die relevant zijn voor het uitsterfbeleid worden behandeld en dient de man uit Oss als voorbeeld om artikel 8 EVRM aan te toetsen.

Algemene lijnen die het EHRM stelt en die dus in Nederland gelden, zijn de kwalificatie van de Roma en woonwagenbewoners als etnische minderheidsgroepering en hun sterke, integrale banden met het wonen in woonwagens. Omdat het EHRM artikel 8 EVRM aanmerkt als een recht dat van cruciaal belang is voor de identiteit, moet bij de beperking van dit recht een eerlijke en juiste afweging worden gemaakt tussen het individueel en algemeen belang. Waarbij het algemeen belang zwaarwegend moet zijn. Of dit bij het uitsterfbeleid geschiedt, kan alleen worden bepaald per individueel geval. Echter, omdat sommige Gemeentes (zoals Oss) hun beleid richten op het uitsterven van woonwagenkampen en er weinig aanvullende documenten dit beleid verklaren, is het onduidelijk welk zwaarwegend belang tegenover het belang van het individu wordt gezet ter staving van het gevoerde beleid.

---

¹³⁷ In de rechtspraak wordt op dit punt in de tijd nog gesproken van *gypsies*, maar omdat het EHRM haar rechtspraak uitbreid naar Roma en *travellers*, is deze terminologie hier al overgenomen.

¹³⁸ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 93; EHRM 27 augustus 2004 (Connors), par. 84.

¹³⁹ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 94.

¹⁴⁰ EHRM 29 september 1996 (Buckley), par. 74.

¹⁴¹ *Id.* par. 76.

¹⁴² EHRM 27 augustus 2004 (Connors), par. 82.

¹⁴³ *Id.*

¹⁴⁴ *Id.* par. 86.

¹⁴⁵ *Id.* par. 101.

¹⁴⁶ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 103.

¹⁴⁷ EHRM 17 oktober 2013 (Winterstein), par. 87.

¹⁴⁸ EHRM 24 april 2012 (Yordanova), par. 144.

¹⁴⁹ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 77.

In het geval van de man uit Oss, kan worden aangenomen dat hij behoort tot de etnische minderheid van woonwagenbewoners, gezien hij een groot deel van zijn leven op een woonwagenkamp heeft gewoond. Ondanks dat hij is verhuisd naar een woonhuis, heeft hij de banden met zijn moeder en de buurt aangehouden. Dit kan voldoende zijn voor de feitelijke omstandigheden die leiden tot een *home*-kwalificatie. Mits deze man als woonwagenbewoner wordt aangemerkt, heeft het EHRM erkent dat de bewoning van een woonwagen een integraal onderdeel is van de identiteit van deze groep.

Het is onduidelijk hoever de positieve verplichting voor de nationale overheden gaat om deze woonsituatie te beschermen, maar feit is dat er in ieder geval een beperkte positieve verplichting is. Het uitsterfbeleid als instrument komt niet tegemoet aan deze positieve verplichting, gezien er in de toekomstplanning van sommige gemeentes actief geen ruimte meer wordt gemaakt voor de specifieke belangen van woonwagenbewoners betreffende huisvesting (in woonwagens). Het Hof heeft echter wel een ruime beleidsvrijheid gelaten aan de verdragspartijen om deze positieve verplichting in te richten. Echter, de eis van een zorgvuldige belangafweging is weer van toepassing waar het uitsterfbeleid omslaat van het scheppen van weinig positieve mogelijkheden van huisvesting naar een daadwerkelijke beperking van het recht op een *home*.

In geval van de man uit Oss, mits hij zich beroept op zijn banden met het woonwagenkamp en de specifieke woonwagen, en hij behoort tot de woonwagenbewoners, dan heeft hij recht op een zorgvuldige belangenafweging. Het huidig bestuur waarbij louter melding wordt gemaakt van het uitsterfbeleid ter staving van een weigering om een woonwagenstandplaats opnieuw te verhuren is derhalve onvoldoende. Voorts is er in Nederland wel sprake van voldoende aanbod van alternatieve huisvesting, wat door de gemeente als argument zou kunnen worden gebruikt om geen woonwagenstandplaats meer aan te bieden. Maar dit houdt weer geen rekening met de specifieke wensen van woonwagenbewoners.

Kortom, in principe kan het uitsterfbeleid kan legitiem worden bevonden. Hieraan zijn wel een aantal voorwaarden verbonden. Ten eerste, waar het beleid artikel 8 EVRM lijkt te beperken, is een zorgvuldige belangenafweging geboden. Daarnaast moet rekening worden gehouden met de notie dat Roma en woonwagenbewoners als etnische groepering een integrale band hebben met het bewonen van een woonwagen

Hoofdstuk 4: Andere organen van de Raad van Europa

Behalve het EHRM kent de Raad van Europa de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI) en het Europees Comité van Sociale Rechten, die zich beide bezighouden met specifieke (mensen)rechten. Deze organen zullen worden besproken, waarna het uitsterfbeleid wordt geanalyseerd.

1. Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie

Het ECRI is een onafhankelijk orgaan en concentreert zich op discriminatie en onverdraagzaamheid in lidstaten van de Raad van Europa.¹⁵⁰ In het ECRI-Rapport over Nederland wordt ook de situatie van Roma en woonwagenbewoners besproken.¹⁵¹ Met betrekking tot huisvesting stelt de Commissie vast dat Roma en woonwagenbewoners het idee hebben dat huisvesting in een woonwagen wordt bedreigd door gemeentelijk beleid.¹⁵² Er zijn onvoldoende standplaatsen beschikbaar en in sommige gemeentes worden de standplaatsen in afgelegen gebieden geplaatst door negatieve houdingen van de plaatselijke bevolking.¹⁵³ Het advies van de ECRI luidt dat er voldoende standplaatsen moeten worden aangeboden om de levensstijl van Roma en woonwagenbewoners in stand te kunnen houden.¹⁵⁴ Daarnaast benadrukt het ECRI dat een landelijke strategie geboden is om segregatie te voorkomen.¹⁵⁵ Het huidige uitsterfbeleid in sommige gemeentes in Nederland komt aan geen van beide adviezen tegemoet. Ten eerste zorgt het niet voor meer, maar juist voor minder woonwagenstandplaatsen. Daarnaast versterkt het de decentrale werking en verschillen van de aanpak van woonwagenkampbeleid en ondersteunt het dus geen landelijke strategie.

2. Europese Comité van Sociale Rechten

Ook het Europese Comité van Sociale Rechten (ECSR) heeft zich uitgesproken over de situatie van Roma en *travellers* toen in 2012 de eerste, en tot nog toe enige, zaak aangaande *travellers* voor het Comité kwam.¹⁵⁶ De zaak betrof een klacht van het FIDH (International Federation of Human Rights) tegen de staat België over Belgisch beleid en wetgeving aangaande *travellers*.¹⁵⁷ Volgens het FIDH waren er onder andere onvoldoende woonwagenstandplaatsen en geen proportioneel beleid om aan de noden van de *travellers* tegemoet te komen.¹⁵⁸ Het FIDH beriep zich op rechten uit het Europees Sociaal Handvest (ESH), namelijk artikel 16, 30 en E.¹⁵⁹ Dit zijn respectievelijk het recht van het gezin op sociale, wettelijke en economische bescherming, het recht op bescherming tegen armoede en sociale uitsluiting en het beginsel van non-discriminatie.¹⁶⁰ In haar beoordeling betrok het Comité de aanbevelingen die zijn gedaan door het Comité van Ministers van de Raad van Europa, welke is samengesteld uit alle Ministers van Buitenlandse Zaken van de lidstaten.¹⁶¹ Zij stellen het beleid vast van de Raad van Europa.¹⁶² In een aanbeveling uit 2005 benoemen ze het principe dat ieder de vrijheid moet hebben zijn of haar levensstijl te kiezen.¹⁶³ Ondanks dat het recht op huisvesting een fundamenteel

---

¹⁵⁰ ECRI-Rapport over Nederland, p. 7.

¹⁵¹ ECRI-Rapport over Nederland

¹⁵² *Id.* p. 54.

¹⁵³ *Id.* p. 54.

¹⁵⁴ *Id.* p. 54.

¹⁵⁵ *Id.* p. 53.

¹⁵⁶ ECSR 21 maart 2012, No. 62/2010 (International Federation of Human Rights t. België); Daarnaast is recent een tweede zaak aanhangig gemaakt door het European Roma Rights Centre tegen de staat Ierland (<http://www.errc.org/cikk.php?cikk=4260>, bezocht 1 december 2014)

¹⁵⁷ *Id.* par. 6.

¹⁵⁸ *Id.* par. 6

¹⁵⁹ *Id.* par. 1.

¹⁶⁰ Artikel 16, 30, E Europees Sociaal Handvest

¹⁶¹ <http://www.coe.int/nl/web/about-us/structure> (bezocht 14 november 2014)

¹⁶² *Id.*

¹⁶³ Recommendation Cm/Rec(2005)4, par. 3.

mensenrecht is¹⁶⁴, erkent het Comité van Ministers restricties aangaande dit recht door praktische beperkingen en beperkingen door bouw- en ruimtelijk planningsbeleid.¹⁶⁵

Ook pakt het ECSR terug op enkele hoofdlijnen uit eerdere zaken die aanhangig waren gemaakt door het *European Roma Rights Centre*.¹⁶⁶ Dit is een internationale organisatie die tot doel heeft de rechten van Roma te beschermen.¹⁶⁷ Ten eerste moeten verdragspartijen rekening houden met de noden van families bij het maken van huisvestingsbeleid in gevolge artikel 16 ESH.¹⁶⁸ Daarnaast ziet het ECSR het recht op huisvesting als dermate fundamenteel dat de verdragspartijen een positieve verplichting hebben dit recht te beschermen.¹⁶⁹ Hiermee bedoelt het ECSR het garanderen van adequate huisvesting binnen een redelijke periode waarbij alle beschikbare bronnen worden gebruikt om het doel te bereiken.¹⁷⁰ Verder sluit het Comité aan bij het concept *home* in de uitspraken van het EHRM.¹⁷¹ Uiteindelijk oordeelt het Comité dat het gebrek aan woonwagendstandplaatsen artikel 16 en E schenden.¹⁷² Daarnaast oordeelt het Comité dat artikel 16 en E ESH geschonden zijn doordat de Belgische overheid onvoldoende rekening heeft gehouden met de noden van *traveller* families in haar ruimtelijke planning.¹⁷³ De staten worden geacht een juiste belangenafweging te maken tussen de belangen van de *travellers* als minderheidsgroepering en het publiek belang.¹⁷⁴ Het Comité stelt dat een gelijke behandeling van *travellers* niet voldoende is om discriminatie te voorkomen en dat juist het constateren van de verschillen en de behandeling hierop aanpassen de aangewezen weg is om discriminatie te voorkomen.¹⁷⁵

3. Analyse

In 2010 hebben de lidstaten van de Raad van Europa de *Strasbourg Declaration on Roma* aangenomen, waarin artikel 15 oproept tot het handelen van lidstaten conform de uitspraken van het EHRM en het ECSR met name in verband met Roma-beleid.¹⁷⁶ Nederland wordt dus geacht zich te houden aan de lijnen die het ECSR uitzet. Ten eerste beperkt het uitsterfbeleid de mogelijkheid om een eigen levensstijl te kiezen, omdat de mogelijkheid tot het bewonen van woonwagens wordt ingeperkt. Desalniettemin zijn praktische beperkingen en beperkingen vanuit ruimtelijk planningsbeleid op het recht op huisvesting toegestaan. Het uitsterfbeleid is dus in principe niet noodzakelijkerwijs strijdig met het recht op huisvesting, mits de beleidsdocumenten uitleg verschaffen over het gekozen beleid en de genoemde belangen redelijk zijn. Ten tweede stelt het ECSR dat een ongelijke behandeling geboden is in het geval van *travellers*. Dit zou in kunnen houden dat er meer tegemoet wordt gekomen aan de huisvestingswensen van woonwagendbewoners. Het uitsterfbeleid werkt wat dat betreft averechts, omdat het aantal standplaatsen vermindert en het lastiger in plaats van gemakkelijker wordt om in een woonwagen te wonen. Bovendien dienen verdragspartijen een juiste belangenafweging te maken tussen het publiek belang en de belangen van woonwagendbewoners, terwijl het uitsterfbeleid de nadruk lijkt te leggen op het publiek belang. In het woonvisiebeleid van Oss wordt geen melding gemaakt van enige belangenafweging en wordt louter de maatregel vermeld.¹⁷⁷

---

¹⁶⁴ Recommendation Cm/Rec(2005)4, par. 23.

¹⁶⁵ *Id.* par. 3.

¹⁶⁶ <http://www.errc.org/strategic-litigation-european-social-charter> (bezoekt 12 november 2014)

¹⁶⁷ <http://www.errc.org/about-us-overview> (bezoekt 12 november 2014)

¹⁶⁸ ECSR 21 maart 2012, No. 62/2010 (International Federation of Human Rights t. België), par. 111.

¹⁶⁹ *Id.* par. 113: "the state must take the legal and practical measures which are necessary and adequate to the goal of the effective protection of the right in question"

¹⁷⁰ *Id.* par. 113.

¹⁷¹ *Id.* par. 71.

¹⁷² *Id.* par. 121.

¹⁷³ *Id.* par. 141.

¹⁷⁴ *Id.* par. 134-135.

¹⁷⁵ *Id.* par. 140-141.

¹⁷⁶ Strasbourg Declaration on Roma, par. 5, 15.

¹⁷⁷ Gemeente Oss, 'Vitale Stad en Leefbare Dorpen', p. 41.

Hoofdstuk 5: Europese Unie

Tijdens en na de opheffing van de Woonwagenwet is er op Europees, en daardoor ook Nederlands, niveau veel tijd besteed aan het vormgeven van beleid aangaande Roma. Volgens de Europese Commissie – een orgaan van de EU – moet er binnen de documenten van de Europese Unie onder Roma een breed assortiment aan bevolkingsgroepen worden verstaan, waaronder ook *travellers* en Sinti.¹⁷⁸ Hieruit kan worden afgeleid dat de terminologie die de Raad van Europa gebruikt ook binnen de EU van toepassing is. De volgende paragrafen behandelen de visie van de EU op de Roma- en *travellers* problematiek, het Hof van Justitie en de analyse van het uitsterfbeleid aan de hand van deze problematiek en instantie.

1. Europese visie & FRA-rapport

Door de lidstaten van de Europese Unie is in 2011 een Europees kaderbesluit aangenomen waarbij de lidstaten zich verbonden tot het ontwikkelen van een strategie tot meer sociale inclusie van Roma.¹⁷⁹ Hierbij werd een signaal afgegeven dat de situatie van Roma en woonwagenbewoners een actief punt werd op de Europese beleidsagenda. De lidstaten werden geacht in 2012 een strategie te presenteren welke door de Europese Commissie werd beoordeeld.¹⁸⁰ Nederland presenteerde in 2011 haar strategie, alhoewel daar geen melding werd gemaakt van de visie op woonwagenbewoning en louter werd vermeld dat er weinig mensen in woonwagens woonden.¹⁸¹

Behalve de ontwikkeling van de integratie strategie, is binnen de EU de *European Union Agency for Fundamental Rights* (FRA) opgericht, met als doel het toezicht houden op de bescherming van de fundamentele rechten van Unieburgers door de lidstaten.¹⁸² In iedere EU-lidstaat is een onderzoeksgroep ingesteld onder de noemer van FRA die onafhankelijke informatie aangaande fundamentele rechten in dat land verstrekt.¹⁸³ In Nederland heeft dit geleid tot een zogenaamd kenniscentrum, Art. 1, het *National Focal Point* van fundamentele rechten.¹⁸⁴ Dit centrum heeft in 2012 een rapport afgeleverd over de positie van Roma in Nederland aangaande huisvesting en woonomgeving.¹⁸⁵ Het rapport stelt ten eerste dat Roma, Sinti en woonwagenbewoners niet de status genieten van een nationale minderheid in Nederland¹⁸⁶ sinds de intrekking van de Woonwagenwet.¹⁸⁷ Zij worden als zodanig niet erkend noch beschermd. Regelgeving voor minderheden is derhalve momenteel niet op hen van toepassing. Daarnaast stelt FRANET vast dat er een tekort is aan woonwagenlocaties in Nederland.¹⁸⁸ Bovendien refereert het FRANET aan een rapport waarin huisvesting als sociaal recht ingevolge artikel 22 Grondwet wordt aangemerkt.¹⁸⁹

2. Hof van Justitie

Wettelijk gezien erkent artikel 7 van het Handvest van de Europese Unie het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, maar hierover is nog geen rechtspraak van het Hof van Justitie in combinatie met Roma en woonwagenbewoners. Het Hof van Justitie heeft zich hoe dan ook vooralsnog niet uitgesproken over de rechten van Roma en woonwagenbewoners. In 2012 heeft een Bulgaarse die behoort tot de Roma een zaak aanhangig

---

¹⁷⁸ COM(2011) 173, p. 2.

¹⁷⁹ COM(2011)173

¹⁸⁰ COM(2012)226

¹⁸¹ http://ec.europa.eu/justice/discrimination/files/roma_nl_strategy_nl.pdf (bezoekt 17 november 2014)

¹⁸² <http://fra.europa.eu/en/about-fra> (bezoekt 31 oktober 2014)

¹⁸³ <http://fra.europa.eu/en/research/franet> (bezoekt 31 oktober 2014)

¹⁸⁴ <http://www.art1.nl/> (bezoekt 31 oktober 2014)

¹⁸⁵ FRANET, Art. 1, Nederlands Kenniscentrum op Discriminatie, pp. 2-6.

¹⁸⁶ *Id.* p. 1.

¹⁸⁷ *Id.* p. 2.

¹⁸⁸ *Id.* p. 4; Het Forum schatte het tekort aan woonwagenlocatie in 2009 op 3.000.

¹⁸⁹ *Id.* p. 2.

gemaakt, maar deze zaak is niet-ontvankelijk verklaard.¹⁹⁰ De Advocaat Generaal Kokott heeft wel een conclusie geschreven bij deze zaak, waarin hij de Roma erkent als minderheidsgroepering.¹⁹¹ Hij grijpt voorts terug op de antidiscriminatie-richtlijn.¹⁹² Ingevolge artikel 2 lid van deze richtlijn houdt het beginsel van gelijke behandeling in dat er geen onderscheid zal worden gemaakt op basis van ras of etnische origine.¹⁹³ Bij het definiëren van de vraag of er wordt gediscrimineerd, sluit de AG aan bij een andere uitspraak van het Hof van Justitie.¹⁹⁴ In die zaak betrof het geen Roma en/of woonwagenbewoners. De AG stelt dat voor discriminatie iemand een ongunstigere behandeling krijgt dan een ander¹⁹⁵, waarbij een persoon of groep nog geen slachtoffer hoeft te zijn.¹⁹⁶

3. Analyse

Het is lastig een toetsingskader te destilleren uit de voorgaande bespreking, daar het vooralsnog een Europese visie betreft en er geen bindende uitspraken zijn van het Hof van Justitie. Desalniettemin heeft FRANET een tekort vastgesteld van woonwagenlocaties, welk tekort niet wordt opgelost door het uitsterfbeleid. In hoeverre dit geoorloofd is in het EU-kader is onduidelijk. Het niet erkennen van de Roma en woonwagenbewoners als minderheid in Nederland is niet in lijn met de overtuiging van AG Kokott. Daarnaast wordt discriminatie volgens deze AG en het Hof van Justitie vastgesteld in geval van een ongunstigere behandeling. Gezien de toepassing van het uitsterfbeleid op woonwagenstandplaatsen en niet op huizen, kan worden beargumenteerd dat woonwagenbewoners en Roma in dit geval ongunstiger worden behandeld dan de bewoners van 'normale' huizen. Het volgende hoofdstuk behandelt het internationale kader aangaande Roma en woonwagenbewoners.

---

¹⁹⁰ HvJ EU 20 september 2012, C-394/11 (Belov).

¹⁹¹ HvJ EU 20 september 2012, C-394/11 (Belov), A-G Kokott, p. 2.

¹⁹² HvJ EU 20 september 2012, C-394/11 (Belov), A-G Kokott, p. 2.

¹⁹³ Richtlijn 2000/43/EC

¹⁹⁴ HVJ EU 10 juli 2008, C-54/07 (Centrum voor Gelijke Kansen en voor racismebestrijding), par. 25.

¹⁹⁵ Artikel 2 lid 2 sub 1 Richtlijn 2000/43/EC

¹⁹⁶ HvJ EU 20 september 2012, C-394/11 (Belov), A-G Kokott, p. 17.

Hoofdstuk 6: Internationaal kader

Nederland heeft door de ondertekening en ratificatie van verdragen meerdere internationale verplichtingen. Binnen de Verenigde Naties (VN) zijn er verscheidene organen die controleren of de verdragspartijen de VN-verdragen naleven en hierover rapporteren.¹⁹⁷ Rassendiscriminatie is vastgelegd in het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (IVESCR) en is derhalve verboden. Op de naleving van dit verdrag wordt toezicht gehouden door het *Committee on the Elimination of Racial Discrimination* (CERD).¹⁹⁸ In het schaduwrapport van zeven Nederlandse NGO's van een periodiek rapport van de CERD over Nederland, benadrukken ze het belang van het erkennen van Roma en Sinti als etnische minderheid.¹⁹⁹ Voor de rest heeft het CERD geen bindende uitspraken aangaande Roma en woonwagenbewoners gedaan.

Een tweede verdrag is het Internationaal Verdrag voor Burgerlijke en Politieke Rechten (IVBPR). Dit is ook een VN-verdrag dat is ondertekend en geratificeerd door onder andere Nederland. Het VN Mensenrechten Comité vraagt verdragspartijen geregeld te rapporteren over de kwesties uit het IVBPR en doet aanbevelingen.²⁰⁰ Daarnaast heeft het Comité de bevoegdheid zich uit te spreken over conflicten tussen verdragspartijen²⁰¹ of een individu en een verdragspartij.²⁰² Deze laatste bevoegdheid komt voort uit een additioneel protocol, welke is ondertekend en geratificeerd door Nederland.²⁰³ Het VN Mensenrechten Comité heeft zich niet uitgesproken over Roma en *travellers*, maar heeft in 1981 een zaak beoordeeld die een andere etnische minderheid betrof waarin relevante overwegingen zitten. De volgende paragraaf bespreekt deze zaak en toetst het uitsterfbeleid aan de hoofdlijnen uit deze uitspraak.

1. Mensenrechten Comité van de Verenigde Naties

In 1981 kwam de zaak van mevrouw Lovelace voor het Comité.²⁰⁴ Zij hoorde oorspronkelijk bij de bevolkingsgroep van de Maliseet indianen in Canada en woonde met hen op een reservaat.²⁰⁵ Nadat zij trouwde met een man die niet tot deze bevolkingsgroep behoorde, verloor zij haar status als Maliseet indiaan ingevolge de toenmalige Canadese wetgeving aangaande indianen.²⁰⁶ Nadat het echtpaar was gescheiden, wilde mevrouw Lovelace terugkeren naar het reservaat, maar door haar verloren status was dit niet meer mogelijk.²⁰⁷ Deze situatie was voor verzoekster reden de Canadese 'Indian Act' aan te vechten in verband met - onder andere - seksediscriminatie en een schending van het recht op familieleven, een thuis en de rechten van minderheden.²⁰⁸

In het kader van de rechten van Roma en woonwagenbewoners, is het met name relevant te kijken hoe het Comité oordeelde over het behoren tot een minderheidsgroepering en de rechten die daaraan verbonden zijn. Het Comité achtte derhalve artikel 27 IVBPR voornamelijk relevant. Dit artikel behandelt het recht van onder andere etnische minderheden om samen met hun groep hun cultuur, religie en taal te praktiseren. Het Comité acht het voor het behoren tot een minderheidsgroepering relevant of verzoekster op het reservaat is geboren en opgegroeid en

---

¹⁹⁷ <http://www.ohchr.org/EN/HRBodies/Pages/HumanRightsBodies.aspx> (bezocht 16 november 2014)

¹⁹⁸ <http://www.ohchr.org/en/hrbodies/cescr/pages/cescrindex.aspx> (bezocht 16 november 2014)

¹⁹⁹ http://www.njcm.nl/site/treaty_reports/list_all (bezocht 16 november 2014)

²⁰⁰ <http://www.ohchr.org/EN/HRBodies/CCPR/Pages/CCPRIntro.aspx> (bezocht 16 november 2014).

²⁰¹ Artikel 41 IVBPR

²⁰² Artikel 1 Optioneel Protocol IVBPR

²⁰³ https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-5&chapter=4&lang=en#8 (bezocht 16 november 2014)

²⁰⁴ VN Mensenrechtencomité, 30 juli 1981 (Lovelace t. Canada)

²⁰⁵ *Id.* p. 18.

²⁰⁶ *Id.*

²⁰⁷ *Id.*

²⁰⁸ *Id.*; Andere vermeende schendingen volgens verzoekster waren op het recht van bescherming van familie en de gelijkheid van rechten en verantwoordelijkheden van echtelieden.

het contact met de groep niet heeft verbroken en weer wil activeren.²⁰⁹ Artikel 27 IVBPR erkent geen recht op wonen op een reservaat, maar wettelijke beperkingen van zo'n woonsituatie moeten redelijk en objectief gerechtvaardigd zijn en in lijn met andere artikelen in het IVBPR.²¹⁰ Algemene voorwaarden voor wat redelijk en objectief is formuleerde het Comité niet, omdat de zaak een zeer speciaal feitencomplex betrof.²¹¹ Het Comité besliste uiteindelijk dat er inderdaad sprake is van een schending van artikel 27 IVBPR, met name gezien de omstandigheden dat verzoekster die recent was gescheiden en dus logischerwijs terug wilde naar waar ze vandaan kwam.²¹²

2. Analyse

Voor woonwagenbewoners is het relevant te bekijken wanneer iemand tot een etnische minderheid behoort. Volgens het Comité is dit het geval mits er een actieve band is tussen een individu en de groep. De man uit Oss is geboren op het woonwagenkamp en heeft er reeds weer een jaar gewoond. Dit zou ertoe kunnen leiden dat hij tot de minderheidsgroep van Roma en woonwagenbewoners behoort.

Artikel 27 IVBPR is voorts van toepassing op minderheden. Gezien de ontwikkeling op Europees vlak, kunnen de Roma en woonwagenbewoners als minderheid worden aangemerkt, waardoor dit artikel toepasbaar is. Beperkingen op de woonsituatie van minderheden moeten ingevolge *Lovelace* redelijk en objectief gerechtvaardigd zijn. Een uitsterfbeleid dat gericht is op huisvesting van Roma en woonwagenbewoners zou derhalve een duidelijke, eerlijke en objectieve redenering hebben om in lijn te zijn met deze vereisten. Hier zou dus ook het beleid in Oss aan dienen te voldoen.

---

²⁰⁹ VN Mensenrechtencomité, 30 juli 1981 (*Lovelace v. Canada*), p. 26.

²¹⁰ *Id.* p. 27.

²¹¹ *Id.* p. 27.

²¹² *Id.*

Hoofdstuk 7: Conclusie

Het uitsterfbeleid als concept lijkt op drie punten discrepantie te vertonen met het College voor de Rechten van de Mens, Europese organen en het VN Mensenrechten Comité. Ten eerste wordt er bij het voorstel en de uitvoer van het uitsterfbeleid geen aandacht besteed aan de kwalificatie van Roma en woonwagenbewoners als minderheid. Volgens het College voor de Rechten van de Mens kunnen de Roma en woonwagenbewoners wel worden gekwalificeerd als minderheidsgroepering, daar zij zich al generatielang dusdanig presenteren en een unieke en onderscheidende cultuur hebben.²¹³ Derhalve vallen zij onder de noemer van artikel 27 IVBPR en mogen zij hun eigen taal, cultuur en religie praktiseren. Ook het EHRM benoemt de Roma en woonwagenbewoners als etnische minderheid en erkent de integrale band van deze woonwagenbewoners met de bewoning van een woonwagen.²¹⁴ Beperkingen op de huisvesting van minderheden dienen ingevolge *Lovelace* redelijk en objectief gerechtvaardigd te zijn.²¹⁵ Hierbij zouden Roma en woonwagenbewoners kunnen worden aangemerkt als minderheidsgroepering vergelijkbaar met de minderheidsgroepering van Maliseet indianen, waardoor beleid dat woonwagenstandplaatsen beperkt ook gefundeerd zou moeten zijn op objectieve en eerlijke redenen.

Ten tweede lijkt het uitsterfbeleid onderscheid te maken tussen bewoners van een woonwagen en bewoners van een huis, waarbij het uitsterfbeleid alleen van toepassing is op woonwagenstandplaatsen. Dit lijkt op indirect onderscheid in de zin van de AWGB, daar woonwagenbewoners en niet huizenbewoners getroffen worden. Volgens het Europese Hof van Justitie is een ongunstigere behandeling al genoeg om discriminatie aan te nemen.²¹⁶ Dit Hof heeft zich nog niet over woonwagenbewoners uitgesproken. Indirect onderscheid volgens de AWGB zou objectief gerechtvaardigd kunnen zijn, mits het doel voldoende zwaarwegend zou zijn.²¹⁷ Hiervoor behoeft ieder uitsterfbeleid een aanvullend document met een uiteenzetting van de redenering van zo'n beleid. Ook individuele besluiten, zoals met de man uit Oss, dienen ondersteund te worden door een gedegen redenering.

Vanuit een andere oogpunt oordeelde het Europese Comité voor Sociale Rechten dat ongelijke behandeling van Roma en woonwagenbewoners juist *wel* geboden kan zijn, gezien het andere gevallen zijn dan de gemiddelde mens in de maatschappij.²¹⁸ Hierbij zou de aangepaste behandeling juist gunstig uitpakken voor Roma en woonwagenbewoners. De beleidsdocumenten bij een uitsterfbeleid zouden dit soort overwegingen mee dienen te nemen.

Tot slot lijkt het uitsterfbeleid inbreuk te maken op het recht op privé- en familielevens in artikel 8 EVRM. Om te bepalen of er inderdaad sprake is van een inbreuk op dit recht, dient er een toetsing van een individuele situatie plaats te vinden. Abstract beleid kan niet worden getoetst.²¹⁹ Op individueel niveau kan op het recht op een privé- en familielevens alleen inbreuk worden gemaakt conform lid 2 van artikel 8 EVRM en dient er een eerlijke en juiste belangenafweging gemaakt te worden.²²⁰ Hierbij is een zwaarwegend publiek belang nodig²²¹, alhoewel het EHRM wel beleidsvrijheid aan de verdragspartijen laat om te beoordelen of de beperking van artikel 8 EVRM noodzakelijk is.²²² Voor het uitsterfbeleid betekent dit dus dat de

---

²¹³ CRM Oordeel 2006-5, par. 5.5.

²¹⁴ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 73; EHRM 27 augustus 2004 (Connors), par. 84; EHRM 17 oktober 2013 (Winterstein), par. 87.

²¹⁵ UN Mensenrechtencomité 30 juli 1981 (*Lovelace v. Canada*), p. 27.

²¹⁶ HVJ EU 10 juli 2008, C-54/07 (Centrum voor Gelijke Kansen en voor racismebestrijding)

²¹⁷ CRM-Oordeel 2006-5, par. 5.23.

²¹⁸ ECSR 21 maart 2012, No. 62/2010 (International Federation of Human Rights t. België), par. 140-141.

²¹⁹ EHRM 18 januari 2002 (Chapman), par. 77.

²²⁰ EHRM 29 september 1996 (Buckley), par. 76.

²²¹ EHRM 27 augustus 2004 (Connors), par. 86.

²²² EHRM 29 september 1996 (Buckley), par. 74.

beleidsdocumenten de achtergronden en redeneringen van het beleid dienen te bespreken. In ieder geval dient het individuele besluit met redenen omkleed te zijn.

In conclusie kan worden opgemerkt dat het uitsterfbeleid dat door verschillende gemeentes wordt gevoerd niet in lijn is met de Nederlandse, Europese en internationale uitspraken en tendensen.

Literatuurlijst

1. Wet- en regelgeving

Algemene Wet Gelijke Behandeling
Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
Grondwet
Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten
Internationaal Verdrag tot Uitbanning van alle Rassendiscriminatie
Kamerstukken II 1996/97, 25333, 3 (MvT)
Richtlijn 2000/43/EC

2. Jurisprudentie

College voor de Rechten van de Mens

CRM 22 juni 2005, nr. 2006-5.
CRM 6 november 2006, nr. 2006-222.
CRM 23 augustus 2007, nr. 2007-157.
CRM 19 januari 2012, nr. 2012-12.
CRM 5 september 2013, nr. 2013-111.

Europees Hof voor de Rechten van de Mens

EHRM 29 september 1996, 20348/92 (Buckley)
EHRM 18 januari 2001, 24876/94 (Coster)
EHRM 18 januari 2001, 24882/94 (Beard)
EHRM 18 januari 2001, 25289/94 (Lee)
EHRM 18 januari 2001, 25154/94 (Jane Smith)
EHRM 18 januari 2002, 27238/95 (Chapman)
EHRM 27 augustus 2004, 66746/01 (Connors)
EHRM 24 april 2012, 25446/06 (Yordanova)
EHRM 17 oktober 2013, 27013/07 (Winterstein)

Europees Comité voor Sociale Rechten

ECSR 21 maart 2012, No. 62/2010 (International Federation of Human Rights t. België)

Europees Hof van Justitie

HVJ EU 10 juli 2008, C-54/07 (Centrum voor Gelijke Kansen en voor Racismebestrijding)
HvJ EU 20 september 2012, C-394/11 (Belov), A-G Kokott

Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties

UN Mensenrechtencomité 30 juli 1981, No. R.6/24 (Lovelace t. Canada)

3. Nederlands beleid

Gemeente Oss, 'Vitale Stad en Leefbare Dorpen', 3 augustus 2006.
http://www.woneninoss.nl/pdf/woonvisie_oss.pdf (bezoekt 17 november 2014)

VROM, 'Werken aan Woonwagenlocaties', 2006.

4. Documenten EU en Raad van Europa

Europese Unie

FRANET National Focal Point, Art. 1, Nederlands Kenniscentrum op Discriminatie (samenvatting door Woonwagenwijzer 2013)

COM(2011)173 (EU Kaderbesluit voor Nationale Roma Integratie Strategieën)

COM(2012)226 (Communicatie Europese Commissie aan EU Organen over EU Kaderbesluit voor Nationale Roma Integratie Strategieën)

Raad van Europa

European Commission Against Racism and Intolerance, ECRI-Rapport over Nederland, CRI(2013)39.

Glossary on Roma and Travellers,

http://www.coe.int/t/dg3/romatravellers/default_en.asp (bezocht 17 november 2014)

Recommendation Cm/Rec(2005)4

<https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=825545> (bezocht 14 november 2014)

Strasbourg Declaration on Roma, CM(2010)13 <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=1691607> (bezocht 11 november 2014)

5. Literatuur

Vick 2004

D.W. Vick, 'Interdisciplinarity and the Discipline of Law', *31 Journal of Law and Society* 2, 2004.

Curry-Sumner e.a. 2010

I. Curry-Sumner e.a., *Onderzoeksvaardigheden voor juristen*, Nijmegen: Ars Aequi Libri 2010.